

Strana / Page: 69

Rejting / Reach: 36829

Država / Country: SERBIA

Површина чланка / Size: 1303 cm2

1 / 4

СОЛИДАРНОСТ

АЊА ВАСИЉЕВИЋ
ПРАВИ БОРАЦ
И ПРИМЕР ДРУГИМА

Деца на Институту за онкологију: захваљујући НУРДОРУ добили су на поклон књиге и компакт дискове из едиције „Мали генијалци“, издавачке куће LIBER NOVUS. То је део психо - социјалне подршке

ПОГЛЕДАЈ

СТВАРНОСТИ У ОЧИ

Много је научила о животу и успешно прошла најтеже битке, оне против опаке болести, иако је врло млада. Прекалила се у тој борби и већ три године, као чланица НУРДОРА, свестрано помаже другима

Радмила ГРБОВИЋ

Снимио Владимир МАРКОВИЋ

Млада и лепа девојка унела је осмех и ведрину у нашу редакцију, а разумљиву почетну трему због разговора који није нимало лак ни за особе које се добро познају, разбила је у парампарчад. Таква је Ања Васиљевић. Прави борац и пример другима, а у јуну, на Видовдан, пуни 23 године. Студира односе с јавношћу на Факултету за културу и медије и добија високе оцене за своје знање. Уз студирање врло је активна и у НУРДОРУ (Националном удружењу родитеља деце оболеле од рака), које је основано 2004. године и које пружа подршку породицама оболеле деце, помаже у лечењу, рехабилитацији и социјализацији како болесне тако и излечене деце.

О томе говори с великим ентузијазмом:

- У НУРДОРУ сам већ три године и највише сам ангажована у организацији наших различитих акција. Као и већина чланова, уосталом. Стално прикупљамо средства за потребе оболеле деце организујући најразличитије изложбе, хуманитарне приредбе,

концерте, али највише добијемо од донатора. Они су кључни. Недавно смо имали традиционалну акцију продаје ускршњих јаја која су осликали познати уметници. Редовно обележавамо и 15. фебруар, Светски дан деце оболеле од рака. Ове године наш мото је гласио „Ваша љубав нама значи јер заједно смо јачи“. Имамо доста посла. Тренутно смо посебно ангажовани у прикупљању новца за реконструкцију Докторове куле која се налази у оквиру Клиничког центра - илуструје живо Ана део активности свог удружења.

Поменуто кула је будућа „родитељска кућа“ (у Београду за сада постоје две и једна у Новом Саду). Оне су заправо спасоносно решење за родитеље оболеле деце и за саму децу када су на терапији, а првенствено је реч о породицама које долазе из других делова Србије. Сваки други вид смештаја је увек скуп и проблем често непремостив, па су „родитељске куће“ најхуманије могуће решење у овим временима разних оскудица. Уосталом, лечење деце понекад траје и неколико година. Докторска кула је иначе нај-

старије здање у оквиру Клиничког центра, подигнуто још 1821. године, а припадало је Италијану доктору Виту Ромити, првом школованом лекару који је доспео у Србију и у једном периоду био лични лекар кнеза Милоша Обреновића.

Нема предаје

- Дуго траје та реконструкција, зграда је јако оронула а није лако прикупити новац. Ипак, мислим да ћемо успети. Уз донаторе

► нам помаже и Општина Савски венац - вели Ања.

Објашњава нам и како она у Удружењу представља омладину, а у свету постоје удружења баш за тај узраст (зову се „сурвајвер“ - преживели) и за њих сви млади излечени од рака су сурвајверси, а код нас се то, нажалост, везује за ријалити програме, констатује Ања. Зато је код нас НУРДОР удружење за све категорије, али временом ће можда бити и другачије. Данас у том удружењу има највише родитеља (оболеле, излечене, али и преминуле деце) оболелих и излечених младих, попут наше саговорнице, особља са хематоонколошких одељења, али и волонтера, пријатеља деце који се ангажују из чисто хуманих разлога.

- Са мношћу у раду Удружења врло предано учествује и моја блиска пријатељица Јована Јелача која је ту дошла због мене и врло је срећна што може да буде од користи. Волонтира. Наравно и мени и њој неки људи који то не схватају, а ја сам волонтирала и у неким другим организацијама, знају да кажу: „Како можете да радите нешто за шта вас нико не плаћа?“ Одговарам им да сам срећнија кад радим нешто што волим без обзира што ме не плаћају, него да радим нешто што не волим за ма како велики новац - вели Ања.

Како је заправо почео Ањин пут у једно претешко искуство за младу особу окружену људима који је воле, пазе, негују, чувају?

- Први пут сам оперисана кад сам имала шеснаест година од тумора на левом јајнику. Тада су ми рекли да је бенигни, а како је дошло касније до овог малигног на лимфним жлездама, не знам. Неки мисле да је то, ипак, било у некој вези, а други опет негирају. Но, то је сад мање важно. Уклонили су ми јајник и то је било све. Никакву другу терапију нисам добијала. Брзо сам се и опоравила и готово заборавила на све, а онда, кад сам имала осамнаест година, опет је то био „гром из ведрога неба“. Почело је с неким аритмијама... но да поједноставим, тај тумор ми је притискао срце. А ја мислила, ле-

то, врућине, умор јер пешачим... али моји у породици нису часили ни часа (треба реаговати одмах) и ултразвук је био прецизан. Тумор лимфних жлезда. Опет болница, а што је најгоре уследила је и хемотерапија. Зрачење, на срећу, нисам имала. Био је то најтежи период мог живота. Лечење је трајало шест месеци. Температура, повраћање, нисам могла да једем, да говорим, толико ми је било мука, али мама, бака и деда су у сваком тренутку били уз мене и то ми је много значило - храбро се сећа Ања свог хода по мукама.

Пред сам крај, вели, време је, по старом правилу, пролазило најспорије, али ствари су ишле добрим током и то су показивали сви резултати. Била је то утеха у том кошмару какав се само замислити може, али Ања и сада сматра да је уз подршку породице и пријатеља, а она их је имала, најважније веровати у себе, храбро се суочити с реалношћу и нипошто се не предавати и падати у безнађе. Она се данас по свим медицинским параметрима сматра излеченом. Уз лекове много је значила и воља:

- Ниједног тренутка нисам помислила да ћу умрети и да ће се то лоше завршити. Такав је био мој одбрамбени механизам. Снага воље.

Чим се опоравила и резултати показали да је добро, Ања се учланила у НУРДОР и одмах почела да помаже другима. Међутим, кренула је од најтежег:

- Редовно сам одлазила на одељења и радила са болесном децом, иако ми имамо волонтере који су обучени за тај рад и који нису нити били болесни нити су, да кажем, из те приче. Убрзо сам схватила да се после тих одлазака јако лоше осећам и да очигледно нисам довољно спремна да се суочим с тим тешко болесним малишанима. Упркос урођеној тврдоглавости, закључила сам да то сада не морам да радим него једног дана кад се сасвим стабилизујем и будем спремна - тихо каже.

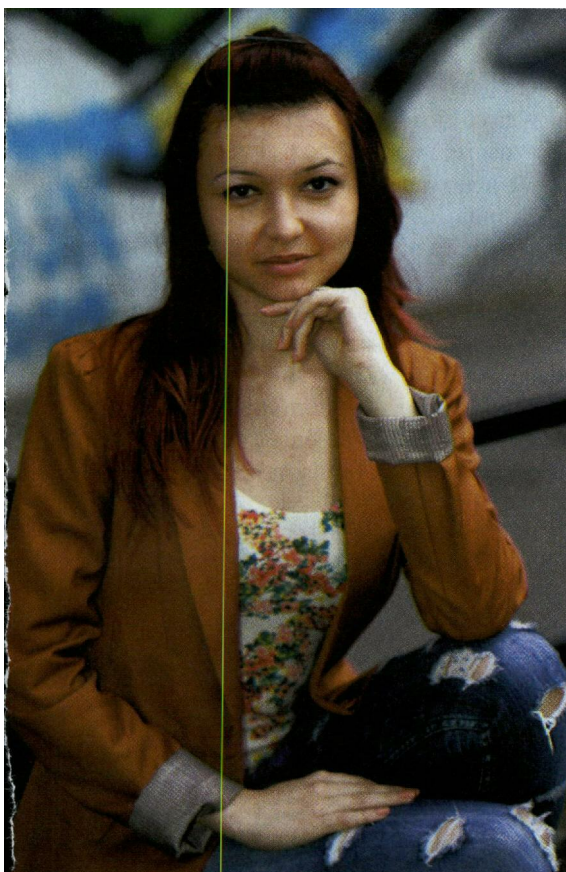
Шољица разговора

Њено лечење се завршило пре четири године и сад се контролише на годину дана. Признаје да није баш „јешна“, да касно леже и да не води довољно рачуна о тим неким стварима, јер је ваљда то некако опет подсети на болест, па их занемарује. Учи, излази, воли да се дружи, да слуша музику, изложбе, лепе књиге. Уме да буде и сама. Можда зато што је јединица? Ипак, момак Игор и одана другарица Јована су јој огромна подршка. Вели да је то најважније, посебно кад је чо-

век болестан. Другима саветује да се у случајевима болести својих пријатеља или чланова породице никада не повлаче. Да их не сажалевају. Не морају ништа специјално да кажу, нека буду ту. Јер најгоре је кад од збуњености, да не погреше у нечему, не учине ништа, каткад се чак и не јаве болесној

Деци је неопходна подршка и породице и целе заједнице

Ања Васиљевић: Снага воље била је пресудна

особи што је недопустиво. Важно је учинити нешто. Ања цитира своју другарицу која вели „Пошаљи ми бар тачку. И то је знак да мислиш на мене.“

Вели да је све време у контакту са психологом, једном дивном женом коју је упознала у свом дому здравља кад се опорављала од болести и с којом се спријатељила. Кад је отишла у пензију, предложила је Ањи да и даље долази код ње, наравно бесплатно, и то траје до данас. Ањи је бескрајно значила та подршка.

- Кад ми је она недавно рекла да сам заправо сасвим добро и да ми више и не треба њена помоћ, умало се нисам расплакала. Схватила сам да ми је психолог ослонац, сигурност... ако ме спопадне какав тренутак, а има их. Објаснила ми је да увек могу да дођем кад осетим потребу. Повремено ће ми се, знам, јављати те кризе у којима ћу преживљавати тешка сећања и то ће увек бити тако, само што сам научила да себе пуштам да будем лоше, ако ми је лоше. Да то изађе из мене, а не да га сузбијам као некад. Да заплачем ако ми се плаче. Кад изађе, проћи ће - закључује Ања и напомиње да у тимовима који код нас лече од онколошких болести не постоје психолози, као што је то обичај у развијеном свету, а тамо је психолог увек присутан почевши од тренутка саопштавања дијагнозе. Колико је то важно, знају само они који се суоче са болешћу.

Има ту још низ других невоља. Код нас мајке такве деце добијају врло ограничено време боловања (четири месеца), смањује им се плата, а кад добију могућност да буду поред детета у болници, као на Институту за мајку и дете, то је права срећа. Понекад те мајке добијају отказ или бивају принуђене да га саме дају јер морају да се посвете детету. Треба ли објашњавати колико се тиме угрожава материјално стање породице? НУРДОР се, каже наша саговорница, залаже за те неке важне промене у систему. Јер, сваки други животни проблем је готово смешан у односу на тешку болест детета.

- Све мора да почне од добре воље и жеље. Ето, ми у овој организацији родитеља и пријатеља деце едукујемо волонтере за рад са децом, а то обично раде родитељи чија су се деца излечила. Постоје посебан програм психосоцијалне помоћи породицама оболелог детета, а одржава се одређеним данима у Тиршовој и зове се „Шољица разговора“. Док сам се ја својевремено лечила, нисам срела ниједну особу која се излечила и то је било депримирајуће јер је најважније да вас охрабри неко ко се излечио или чији члан породице се излечио - прича нам Ања пуна ведрине, снаге и добротe. Прави пример како треба стварности погледати у очи, никада не одустати и помагати и другим људима у невољи. У томе је смисао живота.

Strana / Page: 69

Rejting / Reach: 36829

Država / Country: SERBIA

Površina članka / Size: 1303 cm2

4 / 4

